

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Vrchní soud v Olomouci**, sídlem Masarykova třída 609/1, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 4. 2019, č. j. 65 A 10/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 29. 4. 2019 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jímž byla výrokem I. odmítnuta jeho žaloba a výrokem

II. rozhodnuto o nákladech řízení.

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), *„[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).“*

[3] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“*

[4] Stěžovatel žalobou napadl usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4 Co 38/2018 – 93, vydané v občanském soudním řízení. Z citovaných ustanovení vyplývá, že soudní řád správní nepřipouští, aby bylo správní žalobou vůbec napadeno rozhodnutí soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují

o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u krajského soudu označeno jako „*správní žaloba*“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo způsobilé řízení o žalobě zahájit. Bylo proto zcela namístě, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího založil. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí této „*žaloby*“ usnesením, poskytl tím stěžovateli určitý procesní nadstandard, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[5] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jeho „*správní žaloby*“ vůbec nejednalo) a nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[6] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[7] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. května 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu